

MESUD TOPAL

DİBE VURANLAR

DESTEK YAYINLARI: 534

EDEBİYAT: 195

DİBE VURANLAR / MESUD TOPAL

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Erol Hızarcı
Editör: Devrim Yalkut
Son Okuma: Kemal Kırar
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Şubat 2015 (3.000 Adet)
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-9913-40-9

© Destek Yayınları
Harbiye Mah. Maçka Cad. Narmanlı Apt. No. 24 K. 5 D. 33 Nişantaşı / İstanbul
Tel.: (0) 212 252 22 42
Fax: (0) 212 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
[facebook.com/ DestekYayinevi](https://facebook.com/DestekYayinevi)
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset - Nazlı Koçak
Sertifika No. 29652
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2
Zeytinburnu / İstanbul

MESUD TOPAL

DİBE VURANLAR

“Dibe vurmak, kalabalıklar içinde kendini yalnız hissetmektir”

*“Hayat, hiç sahnelenmeyecek
bir oyunun tekrarlanan provasıdır.”*

– Amélie

Sahte aşklardan sıkılan insanlara...

Ve diptekilere...

*Bu kitapta ismi geçen bütün karakterler hayal ürünüdür.
Biri hariç...*

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM 1:

ARIZALI KALPLER..... 9

BÖLÜM 2:

DİBE VURANLAR 153

BÖLÜM 3:

PARAMPARÇA RUHLAR 231

BÖLÜM 1:
ARIZALI KALPLER

“Her şeyi anlıyorum... Ve bu beni öldürecek.”
– Dostoyevski

*Nasıl yapıyorsun bilmiyorum.
Ağır silahlı sorularla aklımı işgal ediyorsun!
Sonrası...
Sonrası yok işte! Aklım kuş olup uçuyor...*

ARIZALI KALPLER

*“Güldü, vallahi güldü!
Demek ki verecek; gönlünü tabii...”
– Dokunmayın Şaban’ıma*

Bir eylül günüydü, geceydi, yağmurluydu ve biraz da hava serindi. Hava şartları seni sevmem için müsaitti ve ben ilk otobüsle sana gelmek istiyordum. Ama senin nerede olduğunu bilmiyordum. Hangi şehrin, hangi semtindeydin? Oturduğun yer nasıl bir yerdi, koltukların ne renkti? Hiçbir şey bilmiyordum. Ben sana gelmek istiyordum. Ama zaten vakit gecenin tam yarısıydı. Bütün otobüsler çevrimdışı, bütün minibüsçüler derin bir uykudaydı, belki bazılarını uyku tutmuyordu, onlarca sıkıntıları vardı! Ne bileyim kimisi karısından yeni boşanmıştı. Kimisinin çocuğu hastaydı. Yani benim sana gelmek istiyor olmam ikinci hatta üçüncü plandıydı...

Ben sana gelmeyi kafaya koysaydım bir yolunu bulur gelirdim. Belki de seni eskisi gibi sevmiyorum. Belki de alıştım artık sensizliğe. Ne olur bu gece aklımı saçma sorularla meşgul etme...

Arızalı bir aşktı bizimkisi, bazı diğer arızalı aşklar gibi. Pek fazla bir farkımız yoktu diğer aşklardan. Sadece isimlerimiz farklıydı. Hatta belki de bazılarıyla isimlerimiz bile aynıydı...

İkide bir hayat yolunda, tam sol şeritte yolda kalıyorduk biz. Külüstür yüreklerin içinde birbirimizi taşımaya çalışıyorduk. Kafamız da hiç çalışmıyordu hani. Külüstür yüreklerimizle haddinden fazla hız yapmaya çalışıyorduk. Sonunda aşkımızı keskin bir virajda bariyerlere bindirdik. Allahtan şarampole yuvarlanmadık...

İkimizin gramajı aynı değildi ben senden 20,3 kilo fazlaydım. Gerçi aşta kilonun ne önemi var bilmiyorum. Senden sonra biraz kilo aldım. Herhalde bu yüzden takıntı yaptım bu kilo sorununu. Bir aşta kilo problem olur mu? Seninle aynı kiloda olsaydım bir ihtimal şu anda yanımda olurdun. Ne diyorum Allah aşkına ben! İyice saçmalamaya başladım! Gerçi aşk saçmalıkları sever derler ama sen benim saçmalıklarımı sevmedin. Zaten sen beni de hiç sevmedin ki...

Yeni bir çalar saat aldım. Alarmı da tam gece 00.00'a kurdum. Hani beni terk ettiğin zaman dilimi var ya, işte o vakit gelince, saat deliler gibi ötüyor ve ben o an gidişini düşünüp duruyorum. Bir insan neden gecenin bir yarısı terk edilir?

Aslında bana koyan gecenin bir yarısı terk edilmek değil. Ulan! (Pardon aşkım. Ama daha ağırını da hak ediyorsun onları diğer sayfalara saklıyorum...) Sen beni, TV karşısında Şampiyonlar Ligi finalinin kutlamalarını izlediğim sırada terk ettin! Madem hoşuna gitmiyor söyleseydin kanalı

değiştirirdim. Üstelik sen beni bakkala gidiyorum diye terk ettin! Ben de az geri zekâlı değilim. Bakkal binanın altında, bir kadın alt kattaki bakkala giderken, çantasını alıp tam donanımlı üstünü giymez. Üstelik giderken bana, “Bir şey istiyor musun?” diye sordun. Bazı zamanlar kafam basmıyor işte. “Bir şey istiyor musun?” Dümdüz, sonunda *canım* bile yok! Ben de mal gibi Tadelle istedim senden. Ve sen, “*Tamam...*” diyerek gittin, gidiş o gidiş. Bakkala bile uğramamışsın...

Bana bir Tadelle borcun var...

Bundan sonraki Şampiyonlar Ligi finalinde umarım beni terk ettiğin gece karşılaştın iki takım denk gelmez! Yemin ediyorum hem sana hem de o iki takıma çok ağır küfredirim. Hayır yani ikisi de aynı ülkenin takımı, koskoca ülkeyi senin yüzünden karşıma alamam...

Duvarda Beyoğlu’ndan aldığın çakma Van Gogh tablosu var canım sıkılınca o tabloya bakıyorum. Hani adı *Ayçiçekleri* olan. Gerçi Van Gogh’u severim ama bu tablo gerçekten boktan! Ne var yani bu tabloyu çizmekte, bildiğimiz vazo, içinde de ayçiçekleri. Yani ben çizemem tamam ama Yasemin güzel çizirdi...

Yasemin ve Geçmiş Zaman

İlkokulda Yasemin’e deli gibi âşıktım. Ama hiçbir zaman bunu ona söyleyemedim. Hatırlıyorum sürekli okuduğumuz kitapları takas ederdik, ona ilk verdiğim kitap *Oliver Twist*’ti.

O zamanlar bir gazete vardı (şu anda yok), dünya klasiklerinden bir kitap verirdi her gün, ben alır okur Yasemin'e verirdim. Yasemin gülerdi ve ben sürekli onun gülümsemesi için bütün harçlığımı kitaba yatırırdım. Ben kitap verirdim, Yasemin gülerdi. Bu böyle uzar giderdi. Olsun, Yasemin gülsün yeter. Hatta bütün Yasemin'ler gülsün...

Ama ondan sonra anam ağladı. Yani *Deyimler Sözlüğü*'ne göre burada anam değil aslında ağlayan ben oluyorum galiba. Her neyse, zaten deyimlerden oldum olası nefret ederim, bana atasözleriyle gelin. Mesela, *iki ucu boklu değnek*. Gerçi bundan da bir halt anladıysam hiçbir şey olmayayım, zaten hiçbir şey olamadım. Küçükken, “*Büyüyünce ne olacaksınız?*” sorusuna hiçbir zaman cevap veremezdim, “*Hiç!*” der geçerdim. Aslında zeki çocukmuşum galiba, baksanıza büyüdüm *hiç* oldum. Dedem bir baltaya sap olamadığımı söyleyip duruyor, ondan sonra ben senin yaşındayken diye bir başlıyor sonrası evlere şenlik. Mesela bir gazetecinin yanında çalışıyormuş, bunu öyle ballandıra ballandıra anlatıyordu ki, gören de ulusal çapta büyük bir gazete zanneder, ufacak bir handa basılan küçük bir esnaf gazetesi. Gerçi “*Vay be!*” dediğim yanları da yok hani, mesela adam 76 yaşında tek nefeste 70 metrelik yolu koşuyor, Tolstoy için de böyle derler, gerçi Tolstoy kendisi söylüyor bunu. Ama Tolstoy dedemi tanımıyor, dedemin de Tolstoy'u tanıdığından pek emin değilim...

12 yaşındayken bana bir hediye almıştı, yaşım 13 de olabilir orası tartışmaya açık bir konu, her neyse 12 yaşındaki

bir çocuğa nasıl bir hediye alınır? Şahsen ben 12 yaşında bir çocuğa hiç hediye almadım, şayet alsaydım? Neyse işte alacak bir şey bulurdum. Ama dedem bana ne mi aldı? Bir erkek çocuğuna alınabilecek en işe yarar şeyi aldı, bir alet seti. Evet bir alet seti, içinde kontrol kalemi, pense, tuhaf bir çakmak, bir de ıvır zıvır bir sürü şey. Sonrası ise tam bir felaket oldu. Kimse yokken evdeki televizyonun kablosunu söktüm, sonra suya batırdım, diğer parçasıyla yapıştırıp prize taktım. İşte o an hayatımın en güzel anıydı. Aslında şiddetli bir sigorta patlama sesinden önce beni çarpan ve (dozajı iyi denk gelince güzel kafa yapıyor, sonraki iki denememde bu tadı alamadım, birinde hastanelik oldum) içime işleyen elektrik hoşuma gitti, değişik bir deneyim oldu benim için, hayattan tat alamayanlara tavsiye ederim...

Sonrasında babam hayatın tadını ve anlamını kavramama yarayan bütün malzemelerime el koydu, ama o tuhaf çakmağı unutmuştu. (Bu arada sevgilim seni unuttum zannetme. Sana geri döneceğim. Şu anda mevzu derin.) O çakmak iki büyük badireye yol açtı. Yani badire dediysem evi falan yakmadım, sadece bir ormanı yakıyordum, son anda söndürdüler, bir de uyurken dayımın o uyuz olduğum uzun saçlarını yaktım. Ama dayımın saçını yakarken çok büyük zevk aldım. Çünkü saçımı uzatmama ailem izin vermiyordu ve o serseri dayımın (ben demiyorum, dedem böyle der) saçını bana metrelerce uzunmuş gibi gelirdi...

Ondan sonra çakmağı da aldılar elimden...

Şimdiki Zaman ve Ninja Kaplumbağalar

Ben seni özlüyorum. Hem de köpekler gibi özlüyorum. Ve biliyorum bundan kaçış yok...

Az önce çay demledim. Ve beni bıraktığın yerdeyim yine. Televizyonun karşısında. *Ninja Kaplumbağalar*'ı izliyorum. Çocukken en sevdiğim çizgi filmi. Kazık kadar adam oldum, hâlâ severek izliyorum *Ninja Kaplumbağalar*'ı. Senin yokluğunda değişen pek fazla bir şey yok, sadece senden sonra daha fazla kitap okumaya başladım. Evin dört köşesine yayılmış durumda kitaplar. Bu dağınıklığa senin elin değmeli mutlaka...

Yorgun bir sabah vakti

Güneş henüz düşmedi pencereme

Sokakta amaçsızca havlayan köpekler

Sahi bir köpek neden durup dururken havlar?

Bilmiyorum...

O kadar boş ve o kadar can sıkıntısı bir adamım ki

70 yaşında hissediyorum kendimi

Bastonumu verin

Emekli maaşımı bağlayın ve beni bir köşede

yalnız başıma bırakın

İçim geçmiş galiba!

Ama içimdeki sen hayatımdan bir türlü geçip gitmiyor işte...

Geçmiş Zaman ve Yasemin'in Burnu

Bir gün okul çıkışı Yasemin'e gel dondurma yiyelim dedim. Hayır demedi. Zaten Yasemin senin gibi değildi, bana asla hayır demezdi. Dondurmacıdan iki külah dondurma aldım. Yasemin limonlu severdi. Ben limondan nefret ederim. Sonra okulun yakınında bulunan parkın banklarından birine oturduk...

Tam oturduğumuz sırada sağ tarafımda bulunan direğe konan bir böcek gördüm. Böceğin türünü bilmiyorum ama böcek bana baktı ben de böceğe. Sonra böcek başımın üstünde uçmaya başladı. Oysa ben böceklerden korkarım. Hâlâ da korkuyorum. Böcek başımın üstünde döndükçe, başım da dönmeye başladı. Sonra böcek konacak yer bulamazmış gibi, çocukluk aşkımla Yasemin'in dondurmasının üzerine kondu (ya da düştü bilmiyorum). Ben de bir anlık ani refleksle ve elimde olmayan aptalca bir içgüdüyle dondurmaya tokadı geçirdim. Gerçi tokat dediğime bakmayın, bildiğimiz yumruktu. Çünkü Yasemin'in burnu kırıldı...

Bu elim kazadan sonra, uzun bir süre Yasemin'in gözüne gözükmemeye çalıştım. Zaten bir hafta okula gelmedi. Ben de gidip ne oldu ne bitti diye sormadım...

Bir hafta sonra Yasemin okula geri geldi, ilk olarak hasar bıraktığım yere burnuna baktım. Burnu kıpkırmızıydı, domatese benziyordu desem yalan olmaz. O gün sürekli Yasemin'den kaçıp durdum. Ama çıkışta Yasemin beni yakaladı. Ağır sözler söyleyip bana küfretmesini bekliyordum.

dum. Ama biz çocukken şimdikiler gibi küfretmeyi bilmezdik. Mesela ben *piç* diye telaffuz edilen o küfrü, küçükken hep *pirinç* olarak algıladım. Ve hep merak ederdim. Neden sokaktaki bizden yaşça büyük çocuklar birbirlerine *pirinç* diye bağırırdı? Her neyse, Yasemin okul çıkışı ondan kaçmaya çalışırken yakaladı beni. Gülerek yanıma geldi, “*Dondurma yiyelim mi?*” dedi. O zaman açık bir şekilde tırmaya başladım. Ödüm bokuma karışmıştı. (O yaşta bildiğim afili argolardan biri.) Hiçbir şey diyemedim. Sadece kısık bir sesle, “*Olur...*” dedim. Yasemin’in peşine takılıp dondurmacıya gittik. Bu sefer dondurmaları Yasemin ısmarladı. Dondurmaları aldıktan sonra, “*Parkta oturalım mı?*” dedi. O zaman daha da korkmaya başladım. Ama yine de, “*Olur...*” dedim. Yasemin’in elinde limonlu dondurma, benim elimdeyse vanilyalı dondurma parka doğru yürümeye başladık. Parka giden yol gözümde dağlar kadar büyüdü. Aklımdan bir otoban dolusu düşünce geçiyordu. Kesin dedim parkta Yasemin’in tanıdıkları var, onlar da benim burnumu kıracak. Ya da dedim belki de burnumu sadece Yasemin kırar. O an bu düşünce hoşuma gitmeye başladı. Acıdan zevk alan bir kişilik miydim bilmiyorum ama Yasemin’in burnumu kırma ihtimali hoşuma gitmeye başlamıştı...

Parka girdik. Yasemin sanki kasıtlı yapıyormuş gibi burnunu kırıdığım banka doğru ilerledi ve oraya oturduk. Benim gözüm sağ tarafta bulunan direkteydi, Yasemin’in burnunu kırmama neden olan böceği arıyordum. Allahtan yoktu...